

HEROIS EXEMPLARS

“Rebel·leu-vos contra tothom: no hi ha ningú o gairebé ningú just (...)” Alejandro Lerroux.

Quan tenia set anys vaig ser testimoni de com un home apuntava amb un arma a la meua mare. Ell només cercava mitjançant la força la manera d'alimentar els seus fills, però era aquesta la forma més encertada i justa d'aconseguir allò que no tens però altres sí?

Plató i Aristòtil van fugir d'Atenes perquè no es tornés a repetir una altra injustícia com la de Sòcrates l'any 399 aC, però hem de fugir de les injustícies que altres provoquen arrel del poder que tenen? o ens hauríem de rebel·lar contra aquestes injustícies com diu en Lerroux?

Hi ha herois exemplars dignes de ser admirats i imitats com ara el príncep Hamlet el qual lluita i es rebel·la contra l'injusta mort del seu pare, o l'heroi d'Àngel Guimerà, Saïd, que sacrifica el seu poder al vaixell i la seva religió per un amor que anava en contra de les lleis cristianes i musulmanes o Sòfocles, amb una dona tan innocent i alhora tan valent com Antígona que no va callar i va defensar el que ella creia que era el correcte, enterrant el cos del seu germà.

Tots aquests herois van defensar el mateix que Sòcrates l'any 399, van preferir la mort abans que traïr les seves conviccions. Aquell home que podria haver assassinat la meua mare no era un home just, perquè tal i com afirmava Sòcrates les persones injustes són aquelles que actuen amb malícia a causa de la seva ignorància del bé, en canvi aquells que actuen amb justícia són aquells que estan dotats de virtuts i saviesa per tant les decisions que prenen són justes. La justícia és una idea que es troba en cada un de nosaltres, i es una causa per la qual s'ha de lluitar i aconseguir, és allò que cerca la manera més correcta i ideal de solucionar els nostres problemes i tenir cura de les injustícies que fereixen el poble.

En moltes ocasions aquesta justícia es amagada per persones que no haurien, segons la societat meritocràtica de Plató, ocupar el lloc que ocupen, i es aquí on nosaltres ens hauríem de rebel·lar. Es aquí on ens hauríem de replantejar si volem ser l'Ismene d'una obra tan magnànima com la de Sòfocles, callant les injustícies que ens envolten, la Gertrudis d'una obra que ha traspasat generacions com Hamlet, unint-nos a l'enemic, o un Carles d'una obra tan romàntica com és Mar i Cel, aferrant-nos a la nostra idea errònia de justícia o si en canvi, volem ser una Antígona, un Hamlet o un Saïd lluitant per allò que és just.

Per finalitzar, crec fermament que tots com a societat tenim l'oportunitat d'aconseguir un món més just estimant el concepte de justícia, ja que si estimem allò que és bo, allò que no fa mal, allò que només ens aporta anècdotes positives a les nostres vides, esborraríem del nostre món les presons, perquè ningú actuaria d'una manera injusta amb els altres, les dones no serien maltractades pels seus marits, no hi haurien casos de nens afectats psicològicament i físicament a casa seva, no hi haurien casos als jutjats d'abusos sexuals, les persones no es moririen de fam en altres i al nostre país perquè tothom actuaria amb justícia.

François René Chateaubriand afirma que *“si no s'estima la justícia no es pot dir que s'estimi de debò la pàtria”*. Hem d'estimar i aferrar-nos tant a la idea de bé i a la idea de justícia com ho van fer aquests herois exemplars, Sòcrates, Antígona, Hamlet i Saïd.